

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18490/2024
12.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Ирене Вуковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Раденко Игњатовић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Станоје Филиповић адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 124/2024 од 15.05.2024. године, у седници одржаној дана 12.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 124/2024 од 15.05.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 124/2024 од 15.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 597/18 од 04.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени на исплату накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове и страх у износу од по 50.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да на име накнаде нематеријалне штете за душевни бол због повреде части и угледа исплати туженом износ од 35.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, док је захтев туженог за накнаду нематеријалне штете због претрпљених душених болова услед повреде части и угледа одбијен преко досуђеног до траженог износа од 70.000,00 динара, са законском затезном каматом на разлику између досуђеног и траженог износа. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 329.800,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 309.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате, док је захтев туженог за наплату трошкова поступка преко досуђеног па до трошковником траженог износа од 686.774,00 динара са законском затезном каматом на ту разлику одбијен.

Пресудом Вишег суда у Шапцу Гж 124/2024 од 15.05.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и туженог и потврђена пресуда Основног суда у Лозници П 597/18 од 04.10.2023. године у првом и одбијајућем делу другог става изреке. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Лозници П 597/18 од 04.10.2023. године у обавезујућем делу другог става изреке тако што је одбијен противтужбени захтев којим је тужени тражио да се обавезе тужилац на исплату накнаде нематеријалне штете за душевне болове због повреде части и угледа у износу од 35.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Лозници П 597/18 од 04.10.2023. године у трећем и четвртном ставу изреке, тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, дела којим је одлучено о противтужбеном захтеву, тужени је због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, о посебној ревизији туженог у овом спору није потребно одлучивати ради новог тумачења права.

Према члану 200. Закона о облигационим односима, новчана накнада за повреду угледа и части може се досудити ако су се последице те повреде манифестовале у трпљењу душевних болова, и то само када јачина и трајање тих болова или друге околности случаја то оправдавају, да би се код оштећеног успоставила нарушена психичка равнотежа. Овакво тумачење означене материјално-правне одредбе садржано је и у закључку са саветовања грађанских и грађанско-привредних одељења Савезног суда, врховних судова и Врховног војног суда од 15. и 16.10.1986. године. Зато се о праву на накнаду за овај правно признати вид нематеријалне штете и њеној висини одлучује у сваком конкретном случају, у зависности од наведених околности.

У овом случају другостепени суд је из утврђених чињеница извео другачији закључак о постојању душевних болова и нарушености психичке равнотеже туженог, због чега је на основу таквог закључка и одлучио о жалбама странака изјављеним против одлуке о противтужбеном захтеву.

С обзиром да се о захтеву за накнаду штете за душевне болове због повреде угледа и части одлучује у зависности од околности сваког конкретног случаја, то не постоји потреба да се у овом спору дозволи одлучивање о посебној ревизији туженог ради уједначавања судске праксе.

Из тих разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија. Наведена одредба налази се у делу Закона о парничном поступку којим је уређен посебан поступак у парницама у споровима мале вредности, и као посебна одредба искључује примену опште одредбе члана 403. став 2. тачка 2. тог закона којом је прописано да је ревизија увек дозвољена када је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака.

Због тога је, на основу члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић